

Arrest

nr. 341 151 van 13 februari 2026
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat A. LOOBUYCK
Langestraat 46/1
8000 BRUGGE

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Slowaakse nationaliteit te zijn, op 15 september 2025 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Asiel en Migratie van 13 augustus 2025 tot het opleggen van een inreisverbod (bijlage 13sexies).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 3 december 2025, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 9 januari 2026.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. VERMANDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat J. DIN, die *loco* advocaat A. LOOBUYCK verschijnt voor de verzoekende partij, en van advocaat L. ASSELMAN, die *loco* advocaat C. DECORDIER en T. BRICOUT verschijnen voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 13 augustus 2025 neemt de gemachtigde van de minister van Asiel en Migratie een beslissing houdende een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering.

1.2. Op 13 augustus 2025 neemt de gemachtigde van de minister van Asiel en Migratie een beslissing houdende een inreisverbod. Dit is de bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

“Aan de Heer: (...)

(...)

Nationaliteit: Slovakije

wordt een inreisverbod voor 6 jaar opgelegd voor het grondgebied van België.

Conform artikel 74/22 en 74/23 van de wet van 15 december 1980, kan de duur van het inreisverbod via een nieuw inreisverbod aangepast worden, indien wordt vastgesteld dat u geen medewerking verleent aan de overdrachts-, terugkeer-, teruggrijvings- of verwijderingsprocedure.

De beslissing tot verwijdering van 13.08.2025 gaat gepaard met dit inreisverbod.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

Overeenkomstig artikel 44nonies van de Wet 15/12/1980:

□ Gaat de beslissing tot verwijdering gepaard met een inreisverbod omdat de burger van de Unie een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid.

In navolging van wetsontwerp 2215, art.13 worden volgende feiten als een ernstige bedreiging beschouwd: het deelnemen aan of ondersteunen van terroristische activiteiten of van een terroristische organisatie; de aan de drugshandel gerelateerde criminaliteit; de daden van seksueel misbruik of verkrachting jegens een minderjarige, de mensenhandel en de seksuele uitbuiting van vrouwen en kinderen, de illegale handel in drugs, de illegale wapenhandel, het witwassen van geld, de corruptie, de vervalsing van betaalmiddelen, de cybercriminaliteit en de georganiseerde misdaad; of nog de fiscale fraude;

hij heeft zich schuldig gemaakt aan diefstal en slagen en verwondingen- opzettelijke slagen, feit(en) waarvoor hij werd veroordeeld op 22.03.2024 door de correctionele rechtbank van Gent tot een gevangenisstraf van 12 maanden.

Op 3 november 2023 werd de politie opgeroepen om zich te begeven naar de Albert Heijn op de Korenmarkt te Gent, aangezien daar een man agressief geweest zou zijn naar de security. Ter plaatse deelde het winkelpersoneel mee dat een koppel met een kind begeleid werd naar een aparte ruimte. Vanuit deze ruimte was luidkeels geroep hoorbaar. De politie stelde dat de man, later geïdentificeerd als de betrokkene, en de vrouw luidkeels aan het roepen waren tegen elkaar. Eens de betrokkene de politie zag, richtte hij zich tot hen en riep hij luidkeels in hun richting. De politie stelde dat hij duidelijk in staat van dronkenschap verkeerde. De bewakingsagent N. D. W. verklaarde eerder een melding gekregen te hebben inzake een discussie tussen een koppel in de winkel. Hij kwam tussenbeide omdat hij merkte dat de situatie escaleerde. Hij vroeg de vrouw om de winkel te verlaten met het kind. De man, geïdentificeerd als de beklagde, had nog goederen bij die afgerekend dienden te worden. Toen hij zich met de vrouw aan de uitgang bevond, kreeg hij opeens een vuistslag op zijn linkse kaak van betrokkene, die op dat moment achter hem stond. Hij bleef agressief waardoor hij zich genoodzaakt zag zich te verdedigen. Hij nam de betrokkene in een greep. Ze zijn beiden ten val gekomen en in het tumult kreeg hij nog een tweede vuistslag op zijn kaak. De betrokkene probeerde te vluchten. Hij kon dit verhinderen en kon hem naar de aparte ruimte begeleiden, waar zij de politie opwachtten.

De handelingen van de betrokkene getuigen van een manifest gebrek aan respect voor andermans fysieke integriteit. Hij gaf de winkelmedewerker die tussenkwam in een discussie tussen hem en zijn vriendin een vuistslag in het gezicht, op het moment dat deze met zijn rug naar hem gekeerd stond. De psychische impact van deze feiten op het slachtoffer, mag niet onderschat worden. De rechtbank stoort zich bovendien in het bijzonder aan de vaststelling dat deze feiten gepleegd werden in dronken toestand en in het bijzijn van het nog erg jonge kind van de betrokkene. Winkeldiefstallen vormen een ware plaag binnen onze maatschappij en getuigen van een gebrek aan respect voor andermans eigendom. Door deze diefstallen worden de winstmarges van handelaars aangetast en dienen handelaars te investeren in dure beveiliging van hun producten. Handelaars rekenen deze kosten vervolgens door aan hun klanten, waardoor de hele samenleving wordt benadeeld door zulke diefstallen.

Gezien de maatschappelijke ernst van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt een actuele en werkelijke, en voldoende ernstige bedreiging voor de openbare orde/nationale veiligheid te vormen.

Betrokkene werd op 08.04.2025 gehoord door een terugkeerbegeleider en vulde tijdens dit gesprek de vragenlijst met betrekking tot het hoorrecht in.

Betrokkene verklaarde in 2024 naar België te zijn gekomen vanuit Slovaakse per bus met zijn Slovaakse identiteitskaart, dewelke zich bevindt in het griffiedossier.

Hij stelde naar België te zijn gekomen om zich bij zijn familie te vestigen: Tante: H. V. (...) en nichtjes H.J. (...) en H.N. (...). Zijn tante heeft het verblijfsrecht (EU-kaart geldig tot 30.01.2035). Zijn broer P.V. (...) zou zich ook in België bevinden maar deze is niet gekend bij de Dienst Vreemdelingenzaken. De bescherming die artikel 8 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM) biedt, beperkt het gezin hoofdzakelijk tot de ouders en de (minderjarige) kinderen. Overeenkomstig de rechtspraak van het EHRM (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Litouwen; EHRM 17 februari 2009, Onur/Groot-Brittannië; Mole N., Asylum and the European Convention on Human Rights, Straatsburg, Council of Europe Publishing, 2007, 97) kan slechts van een door artikel 8 van het EVRM beschermd familie- en gezinsleven tussen verwanten worden gesproken indien, naast de afstammingsband, een vorm van afhankelijkheid blijkt. In casu beperkt betrokkene zich ertoe te stellen dat zijn familieleden op het grondgebied verblijven. Uit het administratief dossier van betrokkene blijkt echter niet dat hij in België afhankelijk zou zijn van deze familieleden. Er is bijgevolg geen sprake van een familie- en gezinsleven dat moet worden beschermd

Verder verklaarde hij geen duurzame relatie of minderjarige kinderen te hebben in België

Hij stelde verder geen medische problemen te hebben. Hij wenst niet terug te keren naar Slovaakse op heden omdat hij zich wil domiciliëren in België. Betrokkene heeft wel in België gewerkt als seizoenarbeider (in het

zwart) maar heeft nooit een opleiding gevolgd. Betrokkene werd niet eerder veroordeeld in een ander Europees land.

Een mogelijke schending van de artikelen 3 en 8 EVRM werden niet aannemelijk gemaakt.

Betrokkene heeft niet getwijfeld om op illegale wijze in België te verblijven en om de openbare orde zeer ernstig te verstoren.

Gelet op al deze elementen, het belang van de immigratiecontrole, het handhaven van de openbare orde, de familiale en medische situatie van betrokkene, en het feit dat betrokkene een actuele en werkelijke, en voldoende ernstige bedreiging voor de openbare orde/nationale veiligheid vormt, is een inreisverbod 6 jaar proportioneel.”

2. Over de rechtspleging

2.1. Aan de verzoekende partij werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegestaan, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van de verwerende partij om de kosten van het geding ten laste van de verzoekende partij te leggen.

2.2. De verzoekende partij heeft binnen de in artikel 39/81, vierde lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) voorziene termijn van 8 dagen, de griffie in kennis gesteld dat zij geen synthesesmemorie wenst neer te leggen. Met toepassing van artikel 39/81, laatste lid van voormelde wet wordt de procedure voortgezet overeenkomstig het eerste lid.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een enig middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 74/11, §1 van de Vreemdelingenwet, van de materiële motiveringsplicht en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

De verzoekende partij licht haar enig middel toe als volgt:

“II.1.1. De thans bestreden beslissing is gebaseerd op artikel 74/11, §1 Vreemdelingenwet dat luidt als volgt:
“Art. 74/11.[1 § 1. De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval.

De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen :

1° indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of;

2° indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd. [2 De maximale termijn van drie jaar bedoeld in het tweede lid wordt op maximum vijf jaar gebracht indien :

1° de onderdaan van een derde land fraude heeft gepleegd of andere onwettige middelen heeft gebruikt, teneinde toegelaten te worden tot het verblijf of om zijn recht op verblijf te behouden;

2° de onderdaan van een derde land een huwelijk, een partnerschap of een adoptie uitsluitend heeft aangegaan om toegelaten te worden tot verblijf of om zijn recht op verblijf in het Rijk te behouden.]2 De beslissing tot verwijdering kan gepaard gaan met een inreisverbod van meer dan vijf jaar, indien de onderdaan van een derde land een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid.”

De verwerende partij motiveert onder meer:

(...)

II.1.2. De thans bestreden beslissing maakt niet duidelijk waarom de verzoekende partij een “ernstige bedreiging” zou vormen voor de openbare orde of nationale veiligheid.

De haar verweten feiten, diefstal en slagen en verwondingen, komen immers niet voor in het lijstje van het Wetsonwerp 2215, art. 13 waar zij zelf naar verwijst.

Het is niet omdat zij bepaalde feiten laakbaar vindt, dat deze automatisch een “ernstige bedreiging” uitmaken.

Het is aan de verwerende partij om dit aan te tonen, quod non in casu. Zij spreekt zichzelf trouwens tegen nu zij ter rechtvaardiging uitdrukkelijk naar een wetsontwerp verwijst waarin de inbreuken die door de verzoekende partij werden begaan niet opgenomen zijn.

In die zin schendt de thans bestreden beslissing aldus manifest het artikel 74/11, §1, lid 3 van de Vreemdelingenwet, evenals het beginsel van de materiële motiveringsverplichting. Zij maakt immers niet duidelijk waarom de verwerende partij de verzoekende partij een ernstige bedreiging vindt, wat wel noodzakelijk is als zij deze beperking op het vrij verkeer wenst te rechtvaardigen.

Het vrij verkeer van personen is immers één van de basisbeginselen van de Europese Unie.

II.1.3. Maar er is meer: zij baseert zich op het vonnis van 22 maart 2024 van de correctionele rechtbank van Gent waarbij de verzoekende partij veroordeeld werd tot een effectieve gevangenisstraf van 12 maanden.

De verzoekende partij tekende echter verzet aan en op 28 augustus 2025 werd dit verzet ontvankelijk en deels gegrond verklaard (stuk 3). Er volgde een mildere straf in die zin dat de gevangenisstraf van 12 maanden met uitstel werd uitgesproken.

Er is dus sprake van onzorgvuldige/onvolledige feitengaring die ertoe geleid heeft dat er niet met de specifieke omstandigheden eigen aan het geval van de verzoekende partij rekening werd gehouden. Het hoeft geen betoog dat de conclusie van de correctionele rechter een grote invloed heeft op de appreciatie van de verwerende partij, die ter motivering van de thans bestreden beslissing zich de redenering uit het (hervormde) vonnis van 22 maart 2024 quasi eigen gemaakt had.

Wanneer verwerende partij beslist om een dergelijk zware maatregel te nemen in hoofde van verzoekende partij – zijnde een inreisverbod van 6 jaar – dient zij uitvoerig en op correcte wijze te motiveren waarom dit dienstig is en een grondig onderzoek te voeren naar de specifieke omstandigheden eigen aan “het geval”. In casu baseert de thans bestreden beslissing zich in essentie op een vonnis dat niet meer bestaat aangezien het hervormd werd na een verzetsprocedure.

In die zin meent verzoekende partij dan ook dat het thans opgelegde inreisverbod ook artikel 74/11, §1, eerste lid VW en het beginsel van de materiële motiveringsverplichting evenals het zorgvuldigheidsbeginsel schendt.”

3.2. De Raad is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 14 februari 2006, nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

3.3. De aangevoerde schending van de materiële motiveringsplicht en van de zorgvuldigheidsplicht wordt verder onderzocht in het licht van de toepasselijke wettelijke bepaling.

Artikel 44*nonies* van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1. Wanneer een bevel om het grondgebied te verlaten wordt genomen ten aanzien van een burger van de Unie of zijn familielid, kan de minister of zijn gemachtigde dit bevel met een inreisverbod voor het grondgebied van het Rijk gepaard laten gaan, en dit uitsluitend om redenen van openbare orde, nationale veiligheid of volksgezondheid.

§ 2. De duur van het inreisverbod mag vijf jaar niet overschrijden, behalve indien de burger van de Unie of zijn familielid een ernstige bedreiging is voor de openbare orde of de nationale veiligheid.

De duur wordt vastgesteld door rekening te houden met alle specifieke omstandigheden van elk geval.

§ 3. Het inreisverbod kan niet ingaan tegen het recht op internationale bescherming.”

Gelet op het feit dat de verzoekende partij een burger van de Unie is en dat ten aanzien van haar een inreisverbod wordt genomen op grond van artikel 44*nonies* van de Vreemdelingenwet, kan de verzoekende partij niet dienstig verwijzen naar artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet dat het opleggen van een inreisverbod aan derdelanders voorziet.

3.4. Uit de bestreden beslissing blijkt dat de verwerende partij de verzoekende partij een inreisverbod voor de duur van zes jaar oplegt omdat zij een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde.

3.5. De verzoekende partij meent dat de bestreden beslissing niet duidelijk maakt waarom zij een ernstige bedreiging zou vormen voor de openbare orde of nationale veiligheid, dat de haar verweten feiten, diefstal en slagen en verwondingen, niet voorkomt in het lijstje van het Wetsontwerp 2215, artikel 13 waarnaar de verwerende partij zelf verwijst. Zij betoogt dat het niet is omdat de verwerende partij bepaalde feiten laakbaar vindt, dat deze automatisch een ‘ernstige bedreiging’ uitmaken, dat het aan de verwerende partij is om dit aan te tonen, *quod non in casu*. De verzoekende partij meent dat de verwerende partij zich tegenspreekt nu zij ter rechtvaardiging uitdrukkelijk verwijst naar een wetsontwerp waarin de inbreuken die door haar werden begaan niet worden opgenomen. Zij meent dat de verwerende partij niet duidelijk maakt waarom zij een ernstige bedreiging voor de openbare orde is, wat wel noodzakelijk is als zij het recht op vrij verkeer wenst te rechtvaardigen.

3.6. In de nota met opmerkingen voert de verwerende partij geen enkel concreet verweer betreffende voormelde kritiek van de verzoekende partij. Zij stelt enkel dat zij geheel terecht, en binnen haar ter zake toebedeelde bevoegdheid, oordeelde dat diende te worden besloten tot een inreisverbod van zes jaar en dat zij hierbij handelde na grondig onderzoek van de elementen die de concrete situatie van de verzoekende

partij daadwerkelijk kenmerken, en dit conform de ter zake toepasselijk rechtsregels, inclusief het zorgvuldigheidsbeginsel.

3.7. Vermits de verzoekende partij een familielid van een Unieburger is, wiens inreis- en verblijfsrecht wordt beperkt om redenen van openbare orde, past het om de rechtspraak van het Hof van Justitie in deze te bekijken. In zijn rechtspraak licht het Hof van Justitie toe dat het begrip “openbare orde” hoe dan ook, naast de versterking van de maatschappelijke orde die bij elke wetsovertreding plaatsvindt, veronderstelt dat er sprake is van een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging die een fundamenteel belang van de samenleving aantast. Verder moeten “ernstige redenen van openbare orde” worden onderscheiden van gewone “redenen van openbare orde” en “dwingende redenen van openbare orde”. “Ernstige redenen” vertalen het idee dat de omstandigheden van het geval een belangrijkere graad van ernst moeten vertonen dan de gewone “redenen” terwijl “dwingende redenen” vereisen dat de omstandigheden van het geval nog ernstiger zijn. Daaruit volgt dat het begrip “ernstige redenen” breder is dan het begrip “dwingende redenen” (Memorie van toelichting, *Parl.St.* Kamer 2016-2017, DOC 54 2215/001, p. 23 met verwijzing naar rechtspraak van het Hof van Justitie; zie ook Hof van Justitie 22 mei 2012, C-348/09, P.I., pt. 19).

De algemene vaststelling dat strafbare feiten werden gepleegd die de openbare orde of nationale veiligheid in het gedrang kunnen brengen, volstaat op zich niet om beperkende verblijfsmaatregelen te nemen. Maatregelen die worden genomen ter bescherming van de openbare orde, zoals een inreisverbod, mogen uitsluitend gebaseerd zijn op het persoonlijk gedrag van de betrokken vreemdeling waaruit een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving blijkt (zie in deze zin HvJ 13 september 2016, C-165/14, Rendon Marin, pt. 59-61). Dit impliceert een individueel onderzoek van het voorliggende geval. In die zin kan het bestaan van strafrechtelijke veroordelingen op zichzelf geen reden of motivering vormen voor de afgifte van een inreisverbod. Dit betekent evenwel niet dat strafrechtelijke veroordelingen niet mee in overweging mogen worden genomen binnen het individueel onderzoek inzake een inreisverbod omwille van ernstige redenen van openbare orde of nationale veiligheid. Immers kan uit de omstandigheden die tot de strafrechtelijke veroordelingen hebben geleid, het bestaan van een persoonlijk gedrag blijken dat een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving vormt die de ontzegging van de toegang tot het grondgebied noodzaakt om de openbare orde of de nationale veiligheid te beschermen (HvJ 27 oktober 1977, C-30/77, Bouchereau, pt. 28). In deze zin heeft ook het EHRM geoordeeld dat in sommige gevallen de ernst van een misdrijf op zichzelf genoeg kan zijn om een beperkende verblijfsmaatregel te rechtvaardigen (EHRM 20 september 2011, nr. 8000/08, A.A. v. Verenigd Koninkrijk, § 63).

Bij het beoordelen van een bedreiging voor de openbare orde moet rekening worden gehouden met de aard en ernst van de strafbare feiten, het aantal strafbare feiten en de veroorzaakte schade. Naast voldoende ernstig en werkelijk, dient deze bedreiging ook actueel te zijn. De vaststelling van een actuele bedreiging vereist in regel dat de betrokken vreemdeling een neiging vertoont om een crimineel gedrag in de toekomst voort te zetten, vol te houden of te herhalen (HvJ 22 mei 2012, C-348/09, P.I., pt. 30; Memorie van toelichting, *Parl.St.* Kamer 2016-2017, DOC 54 2215/001, p. 24). Het is aan de nationale overheden om in elk afzonderlijk geval te (be)oordelen of het gedrag van de betrokken vreemdeling een gevaar voor nieuwe ernstige verstoringen van de openbare orde of nationale veiligheid oplevert, wat desgevallend een onderzoek naar het risico van recidive kan omvatten. Hierbij weze herhaald “dat het ook mogelijk is dat het enkele feit van het voorafgaand gedrag voldoet aan de voorwaarden voor een dergelijke bedreiging van de openbare orde” (HvJ 27 oktober 1977, C-30/77, Bouchereau, pt. 29) en dat in deze zin ook het EHRM heeft geoordeeld dat in sommige gevallen de ernst van een misdrijf op zichzelf genoeg kan zijn om een beperkende verblijfsmaatregel te rechtvaardigen (EHRM 20 september 2011, nr. 8000/08, A.A. v. Verenigd Koninkrijk, § 63)

3.8. *In casu* heeft de verwerende partij op grond van volgende overwegingen geoordeeld dat de verzoekende partij door haar persoonlijk gedrag geacht wordt een ernstige bedreiging voor de openbare orde te vormen:

“In navolging van wetsontwerp 2215, art.13 worden volgende feiten als een ernstige bedreiging beschouwd: het deelnemen aan of ondersteunen van terroristische activiteiten of van een terroristische organisatie; de aan de drugshandel gerelateerde criminaliteit; de daden van seksueel misbruik of verkrachting jegens een minderjarige, de mensenhandel en de seksuele uitbuiting van vrouwen en kinderen, de illegale handel in drugs, de illegale wapenhandel, het witwassen van geld, de corruptie, de vervalsing van betaalmiddelen, de cybercriminaliteit en de georganiseerde misdaad; of nog de fiscale fraude; hij heeft zich schuldig gemaakt aan diefstal en slagen en verwondingen- opzettelijke slagen, feit(en) waarvoor hij werd veroordeeld op 22.03.2024 door de correctionele rechtbank van Gent tot een gevangenisstraf van 12 maanden.

Op 3 november 2023 werd de politie opgeroepen om zich te begeven naar de Albert Heijn op de Korenmarkt te Gent, aangezien daar een man agressief geweest zou zijn naar de security. Ter plaatse deelde het winkelpersoneel mee dat een koppel met een kind begeleid werd naar een aparte ruimte. Vanuit deze ruimte

was luidkeels geroep hoorbaar. De politie stelde dat de man, later geïdentificeerd als de betrokkene, en de vrouw luidkeels aan het roepen waren tegen elkaar. Eens de betrokkene de politie zag, richtte hij zich tot hen en riep hij luidkeels in hun richting. De politie stelde dat hij duidelijk in staat van dronkenschap verkeerde. De bewakingsagent N. D. W. verklaarde eerder een melding gekregen te hebben inzake een discussie tussen een koppel in de winkel. Hij kwam tussenbeide omdat hij merkte dat de situatie escaleerde. Hij vroeg de vrouw om de winkel te verlaten met het kind. De man, geïdentificeerd als de beklaagde, had nog goederen bij die afgerekend dienden te worden. Toen hij zich met de vrouw aan de uitgang bevond, kreeg hij opeens een vuistslag op zijn linkse kaak van betrokkene, die op dat moment achter hem stond. Hij bleef agressief waardoor hij zich genoodzaakt zag zich te verdedigen. Hij nam de betrokkene in een greep. Ze zijn beiden ten val gekomen en in het tumult kreeg hij nog een tweede vuistslag op zijn kaak. De betrokkene probeerde te vluchten. Hij kon dit verhinderen en kon hem naar de aparte ruimte begeleiden, waar zij de politie opwachten.

De handelingen van de betrokkene getuigen van een manifest gebrek aan respect voor andermans fysieke integriteit. Hij gaf de winkelmedewerker die tussenkwam in een discussie tussen hem en zijn vriendin een vuistslag in het gezicht, op het moment dat deze met zijn rug naar hem gekeerd stond. De psychische impact van deze feiten op het slachtoffer, mag niet onderschat worden. De rechtbank stoort zich bovendien in het bijzonder aan de vaststelling dat deze feiten gepleegd werden in dronken toestand en in het bijzijn van het nog erg jonge kind van de betrokkene. Winkeldiefstallen vormen een ware plaag binnen onze maatschappij en getuigen van een gebrek aan respect voor andermans eigendom. Door deze diefstallen worden de winstmarges van handelaars aangetast en dienen handelaars te investeren in dure beveiliging van hun producten. Handelaars rekenen deze kosten vervolgens door aan hun klanten, waardoor de hele samenleving wordt benadeeld door zulke diefstallen.

Gezien de maatschappelijke ernst van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt een actuele en werkelijke, en voldoende ernstige bedreiging voor de openbare orde/nationale veiligheid te vormen.”

3.9. De verzoekende partij betoogt dat uit de motieven van de bestreden beslissing niet blijkt waarom zij een ernstige bedreiging zou vormen voor de openbare orde of nationale veiligheid, dat het niet is omdat de verwerende partij bepaalde feiten laakbaar vindt, dat deze automatisch een ‘ernstige bedreiging’ uitmaken en dat het aan de verwerende partij is om dit aan te tonen.

De Raad herhaalt dat maatregelen die worden genomen ter bescherming van de openbare orde, zoals een inreisverbod, uitsluitend mogen gebaseerd zijn op het persoonlijk gedrag van de betrokken vreemdeling waaruit een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving blijkt en dat de vaststelling van een actuele bedreiging in regel vereist dat de verzoekende partij een neiging vertoont om een crimineel gedrag in de toekomst voort te zetten, vol te houden of te herhalen, dat het aan de verwerende partij is om te (be)oordelen of het gedrag van de verzoekende partij een gevaar voor nieuwe ernstige verstoringen van de openbare orde of nationale veiligheid oplevert.

Uit de bestreden beslissing blijkt dat het oordeel dat er ernstige redenen van openbare zijn gebaseerd is op het persoonlijk gedrag van de verzoekende partij. Zo wordt niet enkel verwezen naar haar correctionele veroordeling van 22 maart 2024, doch wordt ook gewezen op de ernst en de aard van de feiten – waarbij wordt toegelicht dat het gaat om diefstal en slagen en verwondingen, opzettelijke slagen, waarbij de concrete feiten die zich afgespeeld hebben op 3 november 2023 in een supermarkt, waarbij de bewakingsagent vuistslagen kreeg van de verzoekende partij, en waarbij de verzoekende partij in staat van dronkenschap verkeerde, worden geduid – en op de strafmaat. Er wordt ook gemotiveerd, betreffende het gedrag van de verzoekende partij, dat haar handelingen getuigen van een manifest gebrek aan respect voor andermans fysieke integriteit, dat de psychische impact van de feiten op het slachtoffer niet mogen onderschat worden, dat de rechtbank zich bijzonder stoort aan de vaststelling dat deze feiten werden gepleegd in dronken toestand en in het bijzijn van een nog erg jong kind. Er wordt op gewezen dat winkeldiefstallen een ware plaag vormen binnen de maatschappij en getuigen van een gebrek aan respect voor andermans eigendom, dat door deze diefstallen de winstmarges van handelaars aangetast worden en deze dienen te investeren in dure beveiliging van hun producten, dat de handelaars de kosten doorrekenen aan hun klanten, waardoor de hele samenleving wordt benadeeld.

Hoewel de verwerende partij wijst op de ‘maatschappelijke ernst’ van de feiten om vast te stellen dat de verzoekende partij door haar gedrag geacht kan worden een actuele, werkelijke, en voldoende ernstige bedreiging voor de openbare orde/nationale veiligheid te vormen, is het de Raad op grond van de motieven van de bestreden beslissing niet duidelijk op welke wijze uit de ‘maatschappelijke ernst’ van deze feiten zou kunnen afgeleid worden dat de verzoekende partij actueel door haar gedrag een ‘ernstige bedreiging’ vormt voor de openbare orde.

De Raad herhaalt dat uit de bestreden beslissing moet blijken dat er redenen zijn om te oordelen dat de verzoekende partij door haar gedrag actueel nog een werkelijk en voldoende ernstig gevaar vormt voor de

openbare orde. Deze motieven blijken niet uit de thans bestreden beslissing. Uit niets blijkt dat de verwerende partij heeft beoordeeld of het gedrag van de verzoekende partij een gevaar voor nieuwe ernstige verstoringen van de openbare orde of nationale veiligheid oplevert.

De Raad wijst er nog ter verduidelijking op dat de verwerende partij wijst op het gedrag van de verzoekende partij dat getuigt van een gebrek aan respect voor andermans fysieke integriteit en gebrek aan respect voor andermans eigendom, doch blijkt uit de motieven van de bestreden beslissing dat dit enkel gekoppeld wordt aan de handelingen waarvoor zij werd veroordeeld, en blijkt voorts niet uit de bestreden beslissing dat op grond van de loutere vaststelling van een dergelijk gedrag dat blijkt uit de gepleegde feiten van diefstal en opzettelijke slagen en verwondingen, ook geoordeeld wordt dat de verzoekende partij actueel een ernstig gevaar is voor de openbare orde.

Hoewel het mogelijk is dat het enkele feit van het voorafgaand gedrag voldoet aan de voorwaarden voor een bedreiging van de openbare orde en de ernst van een misdrijf in sommige gevallen genoeg kan zijn om een beperkende verblijfsmaatregel te rechtvaardigen, blijkt uit de bestreden beslissing geenszins afdoende, te meer gelet op het feit dat het *in casu* dient te gaan om een 'ernstige bedreiging' van openbare orde, dat de bedreiging van de openbare orde voldoende ernstig, actueel en werkelijk is enkel omwille van de 'maatschappelijke ernst' van de door de verzoekende partij gepleegde misdrijven en haar voorafgaand gedrag.

De verzoekende partij kan voorts gevolgd worden dat de haar verweten feiten, diefstal en slagen en verwondingen, niet voorkomen in het lijstje van het Wetsontwerp 2215, artikel 13 waarnaar de verwerende partij zelf verwijst om de feiten die als een ernstige bedreiging worden beschouwd te verduidelijken.

Uit de bestreden beslissing blijkt niet, het weze herhaald, dat de verwerende partij *in casu* is nagegaan of het gedrag van de verzoekende partij een gevaar voor nieuwe ernstige verstoringen van de openbare orde of nationale veiligheid oplevert, noch of de ernst van de misdrijven en/of het voorafgaand gedrag volstaan om te oordelen dat aan de voorwaarde voor een actuele bedreiging van de openbare orde is voldaan.

3.10. Gezien de verwerende partij geen zorgvuldig onderzoek heeft gevoerd naar de vraag of de verzoekende partij een 'ernstige bedreiging voor de openbare orde' vormt, maakt de verzoekende partij een schending van de materiële motiveringsplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel aannemelijk.

3.11. Door in haar verweernota enkel te stellen dat zij geheel terecht, en binnen haar ter zake toebedeelde bevoegdheid, oordeelde dat diende te worden besloten tot een inreisverbod van zes jaar en dat zij hierbij handelde na grondig onderzoek van de elementen die de concrete situatie van de verzoekende partij daadwerkelijk kenmerken, en dit conform de ter zake toepasselijk rechtsregels, inclusief het zorgvuldigheidsbeginsel, werpt de verwerende partij geen ander licht op voormelde vaststellingen.

3.12. Het enig middel is in de aangegeven mate gegrond.

De overige onderdelen van het enig middel worden thans niet verder onderzocht aangezien de eventuele gegrondheid ervan onmogelijk aanleiding kan geven tot een ruimere nietigverklaring van de bestreden beslissing.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De beslissing van de gemachtigde van de minister van Asiel en Migratie van 13 augustus 2025 tot het opleggen van een inreisverbod (bijlage 13*sexies*) wordt vernietigd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertien februari tweeduizend zesentwintig door:

N. VERMANDER, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

K. VERHEYDEN, griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

N. VERMANDER